

PSALMII 93-118
(PARTEA I: 93-107)

**Traiește viața de credință
cu o marturie frumoasă!**

Petrică Murariu

Trăiește viața de credință cu o mărturie frumoasă!

Ghid de studiu biblic pentru Psalmi 93-107

Partea I: Introducere

Prezentarea generală

Psalmii sunt cântări de închinare evreiești, care îmbină mai multe genuri, rugăciunea, poezia, doxologia, sfaturi și cugetări înțelepte. Ei exprimă o gamă largă de sentimente și cugetări, de creduri, de rugăciuni și cântări în bucurie sau în suferință. Sunt psalmi de plângere (lamentație), psalmi de pocăință (penitență), psalmi de victorie, psalmi de înfrângere, psalmi de revoltă, chiar psalmi de blestem (imprecatorii), psalmi de mijlocire, de bucurie, de tristețe etc.

Unii psalmi privesc la momentul creației, la destinul omului, la judecata lui Dumnezeu pe pământ și la dreptate, la viitor, la venirea lui Mesia – Hristos, la etapele istoriei omenirii, la moștenirea eternă a celor sfinți și la pedepsirea celor răi. Epistola către Evrei (Evr. 1, 2) și evangheliile sinoptice (Mat. 22:43-45, Mc. 12:36, Luca 22:42-44 etc), Faptele Apostolilor (Fapte 1:20, 2:25, 4:25 etc), precum și Pavel în diverse epistole ale sale, menționează direct psalmii atunci când descriu venirea Mântuitorului, când declară divinitatea Lui, când vorbesc despre arestarea, judecata, moartea, învierea și înălțarea lui Hristos, sau despre judecata divină, despre vremurile din urmă, starea omenirii etc. Psalmii sunt, așadar, și o carte despre Hristos. Isus i-a cunoscut, i-a citat și i-a cântat, în drum spre grădina Ghetsimane, în noaptea trădării, și probabil și în alte sărbători de Paște, împreună cu ucenicii sau singur (Mc. 14:26, Mat. 26:30).

Psalmii formează o carte, dar sunt compuși, de fapt, din cinci cărți mai scurte:

Cartea întâi (Psalmi 1–41) și *Cartea a doua* (Psalmii 42–72), vorbesc despre David și împărăția sa, cei mai mulți fiind compuși de David;

Cartea a treia (Psalmii 73–89) și *Cartea a patra* (Psalmii 90–106) reflectă problemele israeliților din timpul exilului în Babilon; ei se referă adesea la închinarea la Templu, și la istoria lui Israel

Cartea a cincea (Psalmii 107–150) cuprinde psalmi post-exilici, și conțin rugăciuni și cântări de după întoarcerea din Babilon, adesea despre izbăvirea Domnului.

Rugăciuni asemănătoare cu psalmii au existat și la unii regi egipteni (de exemplu, imnul către Aten, al regelui Ackhenaten, asemănător cu Psalmul 104) și la poporul hittit (de exemplu, rugăciunile lui Mursili), ori la locuitorii Mesopotamiei (Plângerea căderii cetății Ur și Psalmul 137; cântările sumeriene numite *balag*, etc).

Regele David are meritul că folosește cântarea în nenumărate forme și cu diferite subiecte și o impune ca o formă de mărturie despre Dumnezeu și de dialog cu Dumnezeu. Influența lui este hotărâtoare pentru închinarea la Templu, pentru formarea corului de acolo, precum și pentru închinarea individuală. Duhul Domnului l-a inspirat să scrie, iar David a cugetat profund la Legile Domnului, s-a bucurat să stea în prezența Lui și să compună aceste rugăciuni care i-au inspirat pe mulți. Ce a început David, a fost continuat de alți cântăreți din corul Templului, așa încât în cele din urmă s-a alcătuit prezenta colecție de Psalmi biblici, o comoară pentru toți credincioșii.

Cartea Psalmilor are mai mulți autori, în funcție de epocă. Între aceștia pot fi amintiți David, Solomon, Moise, fiii lui Asaf, fiii lui Core, Etan și Heman, fiii lui Zerah, în timp ce altora nu li se menționează numele, iar psalmii lor sunt anonimi.

Cartea 1 și 2: Psalmii lui David. Regele David are meritul că folosește cântarea în nenumărate forme și cu diferite subiecte și o impune ca o formă de mărturie despre Dumnezeu și de dialog cu Dumnezeu. Influența lui este hotărâtoare pentru închinarea la Templu, pentru formarea corului de acolo, precum și pentru închinarea individuală. Duhul Domnului l-a inspirat să scrie, iar el, David, a cugetat profund la Legile Domnului, s-a bucurat să stea în prezența Domnului și să compună aceste rugăciuni care i-au inspirat pe mulți. Ceea ce a început David, a fost continuat de alții cântăreți la corul Templului, așa încât în cele din urmă s-a alcătuit prezenta colecție de Psalmi biblici, o comoară pentru toți credincioșii. Cărțile acestea cuprind și câțiva psalmi ai lui Solomon, și chiar ai colaboratorilor lui David, cum sunt Asaf și fiii lui Core.

Cartea a treia a Psalmilor cuprinde psalmii 73-89. Aceștia sunt Psalmii levitici, care sunt asociați mai ales cu închinarea și slujba la Templu. Unsprezece din acești psalmi sunt ai lui Asaf (73-83); patru aparțin fiilor lui Core (84-87) și câte unul aparține lui David (86), Heman (88) și Etan (89).

Psalmii 73-83 îl au, deci, pe Asaf ca autor. Asaf a fost un levit din familia lui Ghersom, și unul din cei trei mari cântăreți rânduiți de împăratul David să supravegheze serviciile de laudă în casa Domnului (1Cronici 15:16-19), alături de Heman și Etan. Asaf a fost ales să dirijeze

corurile la noua reședință a chivotului Domnului în Ierusalim (1Cronici 16). Fiilor lui li s-a încredințat conducerea celor douazeci și patru de cete de cântăreți (1 Cronici 25:11-31) și ei au luat parte la inaugurarea Templului lui Solomon.

Psalmistul Asaf a rămas în istoria sacră ca un profet (văzător) respectat, dar și ca un cântăreț. „Fiii lui Asaf” au constituit un fel de asociație a cântăreților sacri în Împărăția lui Israel. Ei au contribuit la aplicarea reformelor lui Ezechia (2Cronici 29:13), Iosia (2Cronici 35:15) și Zorobabel (Ezra 2:41).

Observăm că Asaf era un om spiritual, dotat pentru laudă și profeție, și că a avut un impact benefic asupra familiei lui, care s-a păstrat de-a lungul veacurilor. Psalmii lui Asaf au o anumită nota de naționalism, sunt orientați pe făgașul mijlocirii și multumirii și sunt înfrumusețați cu avertismente și cuvinte de învățătură. Ei sunt remarcabili prin suflul profetic care-i străbate.

Cartea a patra a psalmilor cuprinde psalmii 90-106. Ea este cea mai scurtă din cele cinci cărți, anume 17 psalmi. Secțiunea studiată în acest an cuprinde psalmii 93-118, pentru a ne încadra mai bine în planul citirii în câțiva ani a psalmilor. Aceasta înseamnă acoperirea cărții a patra (93-106 din 90-106, deoarece 90-92 au fost studiați în vara anului trecut) și a primei părți din cartea a cincea a psalmilor (107-118 din 107-150).

Această carte include psalmi regali sau teocratici (95-100) și psalmi istorici (104-106), plus alți psalmi cu mesaje individuale (90-94). Psalmii aceștia au fost culeși și puși în colecția de închinare a lui Israel de Ezra (aprox. 458 îH) și Neemia (aprox. 445 îH). Doar trei au autor precizat (90 - Moise, 101 și 103 - David), restul fiind anonimi, și numai șapte psalmi au titluri, din toți 17. În mod special, psalmii 93-99 sunt considerați psalmi profetici, și vorbesc despre venirea lui Mesia. În tradiția iudaică, această a patra carte a psalmilor este văzută ca un fel de paralelă la cartea Numeri, pentru că vorbește mult despre relația lui Israel cu celelalte popoare din jurul țării.

Cartea a cincea a psalmilor (107-150) cuprinde cea mai diversă colecție de psalmi din toate cele cinci cărți (închinare, consiliere, sfaturi și încurajări economice, istorie, etc.). Se pot astfel identifica mai multe grupe de psalmi cu temă sau scop comun. De exemplu, psalmii festivi numiți și Cântările Treptelor (120-134, din care patru sunt scriși de David), care se cântau în vreme ce israeliții se apropiau de Ierusalim și, respectiv, de Templu. Adesea ei conțin imagini vizuale despre cetate și împrejurimile ei (muntele Sionului, frumusețea zidurilor, maiestatea

cețării și a Templului, etc.). Psalmii 113-118 și 146-150, mai sunt numiți și Psalmii Hallel (sau Psalmii Aleluia) fiind cântări de laudă la adresa Domnului. De fapt, toată secțiunea a cincea, 107-150 este formată din psalmi de slăvire a Numelui lui Dumnezeu și a lucrării sale de mântuire. Carte a cincea include și două colecții de psalmi ai lui David (108-110, 138-145); și unul al lui Solomon (127), „Marele Hallel”.

Istoric vorbind, psalmii au fost printre primele părți de scriptură traduse în limba română și neamul românesc i-a prețuit foarte mult. Diaconul Coresi a tradus și tipărit Psaltirea la Brașov, în 1557, iar mitropolitul Dosoftei, a versificat și publica Psaltirea în versuri în 1673.

Pași de studiu și aplicații

În studiul psalmilor este bine să privim la autor, dacă este menționat, și la împrejurarea compunerii psalmului, când aceasta apare în titlu. Aceste detalii ne vor ajuta să privim rugăciunea în contextul ei inițial. Apoi este bine să observăm structura psalmilor pentru că uneori există elemente care se repetă, strofe sau idei, ca în orice cântare (strofe, refren), cuvinte și teme cheie.

Fiecare psalm este o invitație și o provocare să re trăim experiența celui care l-a scris, precum și, prin Duhul Sfânt, să vedem în ce fel cântarea vine și în ajutorul vieții noastre de rugăciune, în ajutorul experiențelor prin care trecem noi în prezent.

Seria aceasta de lecții va privi la a patra carte a psalmilor și la prima parte a cărții a cincea a psalmilor, adică la Psalmii 93-118 (în două părți: partea 1: 93-107 și partea a 2^a: 108-118).

Fiecare lecție este concepută să aibă două secțiuni: o secțiune de explicații și una de aplicații. Nici o lecție nu pretinde să acopere toate detaliile psalmului, ci dorește să fie un ghid în studierea lui. De aceea, citește psalmul cu atenție, meditează asupra lui, pune-ți întrebări despre situația în care a fost scris, despre experiența psalmistului și despre mesajul său pentru noi.

Trei întrebări sunt importante, la fiecare psalm:

- a. Ce spune psalmul acesta despre viața autorului, despre situațiile cu care s-a confruntat? Ce ne spune autorul despre sine și despre relația lui cu Dumnezeu? Prin comparație, vom înțelege mai bine cum putem să aplicăm psalmul în viața noastră.

b. Ce ne spune psalmul despre Hristos, despre suferința și victoria lui prin înviere, despre mântuirea noastră, despre relația sa cu Dumnezeu, Tatăl? Ce ne spune psalmul despre Dumnezeu, ca întreg, despre suveranitatea lui, despre puterea sa? Despre Dumnezeu, Tatăl, și despre Duhul Sfânt? Adesea, este important să ne întrebăm cum se vede experiența cu Dumnezeu, din perspectiva vechiului legământ și din perspectiva noului legământ.

c. Ce ne spune psalmul acesta despre viața noastră de de închinare, de rugăciune, despre reacțiile noastre în dificultăți, despre experiențele noastre cu Dumnezeu în viață? Ce ne spune despre cum să facem față îndoielilor, greutăților, persecuțiilor, amenințărilor, despre cum e bine să ne purtăm cu adversarii sau oponentii noștri? Ce ne spune despre felul în care trebuie să ne rugăm și să așteptăm ajutorul Domnului? Ce alte texte din Noul Testament se ocupă de aceste probleme și cum lămuresc ele afirmațiile din psalmi? Aplicațiile psalmilor sunt foarte importante și are sens să fie contextualizați la viața prezentă a creștinului.

În mod deosebit, la finalul fiecărei seri de studiu, notează-ți versetele sau subiectele care ți se par relevante și roagă-te. Cere ca Domnul să îți dea putere și să îți schimbe viața prin prezența lui și binecuvântările lui. Transformă tezaurul rugăciunilor din psalmi într-un tezaur care să îți îmbogățească propria viață.

Planificarea Psalmii 93-118 (prima parte 93-107)

3, Psa 93-95, 93:1-2, Martori ai împărăției și ai dreptății Domnului.	12
Psalmul 93.....	12
Relația lui Dumnezeu cu lumea (1-2).....	12
Relația lumii cu Dumnezeu (3-4).....	13
Cerințele Domnului de la poporul său (5).....	13
Psalmul 94.....	13
Introducere (1-2).....	14
Până când vor birui cei răi? (3-15).....	14
Cine mă va ajuta împotriva celor răi? (16-19).....	15
Cei răi vor zice că Dumnezeu este aliatul lor? (20-23).....	15
Psalmul 95.....	15
Dumnezeu are autoritate împărătească (1-5).....	16
Dumnezeu are grijă deosebită pentru poporul Său (6, 7a).....	16
Dumnezeu este drept în mânia Sa sfântă (7b-11).....	16
10, Psa 96-98, 97:9-10, Mărturia popoarelor și lauda Domnului.....	18
Psalmul 96.....	18
Psalmul 97.....	18
Natura domniei suverane a lui Dumnezeu (1-7).....	19
Răspunsul poporului ales al lui Dumnezeu (8-12).....	19
Psalmul 98.....	19
Să preamărim puterea Domnului (1-2).....	20
Să proclamăm îndurarea Domnului (3-6).....	20
Să proclamăm măreția Domnului (7-9).....	20
17, Psa 99-101, 99:8-9, Lauda Domnului și neprihănirea.....	22
Psalmul 99.....	22
Domnul, Regele sfânt pentru lume (1-3).....	22
Domnul, Regele sfânt pentru Israel (4-5).....	22
Domnul, Regele sfânt pentru persoană (6-9).....	22
Psalmul 100.....	23
Domnul este Dumnezeu (1-3).....	23
Domnul este bun (4-5).....	23
Psalmul 101.....	24
Împăratul și caracterul său (1-4).....	24
Împăratul și curtenii săi (5-7).....	24
24, Psa 102, 102:17-18, Mângâiere și ajutor în încercări.....	26
Psalmul 102.....	26

Un strigăt de durere și de disperare (1-11).....	26
Domnul este neschimbător și plin de milă (12-22).....	26
Slăbiciunea umană și puterea lui Dumnezeu (23-28).....	27
1, Psa 103, 103:8-10, Paza Domnului și experiența mântuirii.....	29
Psalmul 103.....	29
Răspunsul omului la binefacerile Domnului (1-5).....	29
Mărturia poporului răscumpărat (6-18).....	29
Invitația universală (19-22).....	30
8, Psa 104, 104:1-2, Măreția Domnului și puterea lui în Creație.....	32
Psalmul 104.....	32
Descrierea Creației armonioase a universului (1-23).....	32
Meditație asupra puterii lui Dumnezeu (24-30).....	33
Rugăciune (31-35).....	34
15, Psa 105, 105:7-8, Izbăvirile Domnului și istoria lui Israel.....	36
Psalmul 105.....	36
Apel la adorare (1-6).....	36
Legământul lui Dumnezeu cu patriarhii (7-15).....	37
Iosif și așezarea în Egipt (16-24).....	37
Moise și eliberarea din Egipt (25-38).....	37
Dumnezeu poartă de grijă lui Israel în pustie (39-41).....	38
Pentru ce o lucrare așa de minunată ? (42-45).....	38
22, Psa 106, 106:24-26, Pedepsele și sfințenia Domnului și Israel.....	40
Psalmul 106.....	40
Introducere (1-5).....	40
Istoria nerecunoștinței lui Israel (6-46).....	40
Concluzie: rugăciune (47).....	42
Doxologie (48).....	42
29, Psa 107, 107:19-22, Continuitatea îndurărilor Domnului.....	44
Psalmul 107.....	44
Bunătatea Răscumpărătorului (1-3).....	44
Aspectele răscumpărării (4-32).....	45
Bunătatea statornică a Domnului (33-43).....	46

Partea II: Studiul Psalmilor 93-118 (partea 1^a: 93-107)

3, Psa 93-95, 93:1-2, Martori ai împărăției și ai dreptății Domnului

Psalmul 92, cu titlul „o cântare pentru ziua sabatului” este urmat de alți 5 psalmi (93-97) fără titlu. Unii comentatori au opinat că acești psalmi au fost aranjați intenționat în felul acesta în cartea de cântări evreiască, pentru a alcătui o cântare mai lungă de slujire în ziua sabatului.

Psalmul 93

Psalmul 93 este primul din seria psalmilor teocratici sau regali (ceilalți fiind Psalmii 95-100) cântări care glorifică Domnia lui Dumnezeu peste lume și peste împărăția lui Israel.

Formele standard de guvernare existente în lume sunt: autocrația (tirania sau absolutismul), monarhia (puterea supremă aparține unei singure persoane-rege, împărat, țar, etc.) și democrația (supremația aparține poporului).

În toată istoria lumii, un singur popor, poporul Israel a cunoscut forma ideală de guvernare și anume teocrația. În acest caz, în fruntea poporului se află nu un om ales de concetățenii săi, nici instalat din proprie inițiativă, ci Dumnezeu însuși, care își exercită puterea prin oameni mandatați de El.

Tema psalmului 93 este suveranitatea eternă a lui Dumnezeu. Poporul lui Dumnezeu se închină lui Dumnezeu și Îl adoră ca și Creator și Rege. În structura psalmului putem remarca faptul că versetele 1, 3, 4 descriu situații, în timp ce versetele 2 și 5 exprimă mărturii. Meditând la aceste adevăruri esențiale cu privire la Dumnezeu, poporul Său este îndemnat la adorare și consacrare.

Relația lui Dumnezeu cu lumea (1-2)

Sunt abordate consecutiv trei idei. Mai întâi, Dumnezeu domnește maiestuos și puternic (1a), apoi stabilitatea lumii depinde de puterea Dumnezeului suveran (1b) și, în sfârșit, poporul lui Dumnezeu, care îl cunoaște personal pe Dumnezeu, atribuie puterea și permanența (veșnicia) Celui care are dreptul la ele (2). Credincioșii își încredințează soarta în mâinile lui Dumnezeu, Domnul puternic și invizibil pe care ei îl cunosc prin credință, pentru că „prin credință pricepem că lumea a fost făcută prin Cuvântul lui Dumnezeu” (Evrei 11:3). Acest început de psalm este o recunoaștere deplină a suveranității și puterii veșnice a

lui Dumnezeu în tot universul, baza credinței noastre și a mesajului Scripturii.

Relația lumii cu Dumnezeu (3-4)

Ordinea ideilor prezentate în primele două versete este acum inversată, așa încât vedem mai întâi lumea, apoi pe Dumnezeu, și la sfârșit înțelegem din nou mărturia poporului lui Dumnezeu. "Râurile" din versetul 3 reprezintă agitația neîntreruptă a lumii împotriva lui Dumnezeu (vezi Psalmul 46:6-7), dar ele nu pot face nimic împotriva Lui (4) pentru că El este puternic și înălțat în locurile cerești. Apele mari sunt fie simbolul neamurilor răzvrătite, fie simbolul îngerilor neascultători. Gen 1:2 arată că totul este sub controlul lui Dumnezeu, apele adâncului întunecat fiind sub stăpânirea Duhului Sfânt. De asemenea, în cartea lui Iov, Dumnezeu este singurul care stăpânește valurile și monștrii apelor (leviatanul). În Noul Testament, Hristos poruncește apelor și furtunii, și ele se liniștesc. Psalmul 24:1-2 are un mesaj asemănător.

Cerințele Domnului de la poporul său (5)

Psalmul se încheie cu două lucrări de seamă ale lui Dumnezeu, mărturiile lui (Scriptura inspirată) și chemarea la sfințenie. Mărturiile Domnului, prin care El le-a arătat ce așteaptă de la ei, sunt adevărate, adică poți fi sigur că ele exprimă corect voința și poruncile Lui. În consecință, cerința lui Dumnezeu pentru cei care sunt admiși să trăiască în Casa Lui este sfințenia, ale cărei exigențe nu scad niciodată, ci rămân „pentru tot timpul cât vor ținea vremurile”. Sfințenia este cu adevărat o podoabă a lui Dumnezeu – și a noastră (Tit 2:9-10), și îndemnul ca noi să fim sfinți se bazează pe faptul că El, Tatăl și Dumnezeul nostru, este sfânt.

Psalmul 94

Psalmistul este un crainic care vestește tratamentul aplicat locuitorilor pamântului de către Domnul Dumnezeu, a cărei guvernare este fundamentată pe principii morale perfecte. Acest Dumnezeu nu ține seama de principiile omenești, ci are propriile metode și mijloace pentru a-i disciplina pe fiii oamenilor într-un mod corespunzător. După rugăciunea de invocare din primele versete, psalmul se împarte în trei părți, fiecare din ele fiind introdusă printr-o întrebare sau un protest.

Introducere (1-2)

Rugăciunea de invocare nu conține nici o intenție rea, ci cere numai o dreaptă răsplătă și anume ca faptele celor nelegiuți să fie oprite și

pedepsite. Această rugăciune se bazează pe unul din atributele de bază ale lui Dumnezeu - dreptatea Sa. Scriptura zice că răzbunarea este a lui Dumnezeu (Evrei 10:30, 1 Samuel 24:12).

Până când vor birui cei răi ? (3-15)

Întrebarea este cu privire la timpul prezent și este pusă în trei moduri, cu privire la faptele celor răi, cu privire la principiile autorității lui Dumnezeu și cu privire la metodele lucrării lui Dumnezeu.

Faptele celor răi (4-7)

Aceștia sunt descriși ca folosind cuvântări puternice, cuvinte arogante și în plus, zdrobesc sufletele celor ce se tem de Dumnezeu –în special văduva, străinul și orfanii, care sunt ocrotiți și sprijiniți de Domnul (psalmul 146:9). Cei răi acționează ca și când ar putea scăpa de Dumnezeu care vede și ia aminte (7).

Principiile (8-11)

Lipsa de discernământ îi face să adauge la crimele lor nebunia (8). Trei principii sunt menționate. Mai întâi, Creatorul trebuie să fie mai mare decât creatura. El care a creat toate simțurile omului, este în stare să vadă și să audă totul (9). El care a dat omului înțelepciune, are cea mai mare înțelepciune și pricepere ca să știe cum va judeca și cum îl va pedepsi pe cel rău (10). În final, Domnul cunoaște toate gândurile omului, știe că sunt deșarte (11). Cine nu cunoaște aceste principii simple, se rătăcește în gândirea sa neînțeleaptă.

Metodele (12-15)

După trecerea în revistă a faptelor celor răi și a principiilor dreptății lui Dumnezeu, psalmistul înțelege metoda de lucru a lui Dumnezeu. Fericit este omul pe care Dumnezeu îl învață Legea Sa și îl disciplinează, fie și prin astfel de încercări (12). Un astfel de om are pace în inimă, are liniște interioară și încredere, pentru că știe că Dumnezeu nu îl abandonează, iar judecata finală asupra celor răi va fi pronunțată cu siguranță (13). Această judecată finală este inevitabilă și la fel de sigură va fi și credințioșia lui Dumnezeu față de poporul Său (14). Judecata lui Dumnezeu va fi dreaptă, iar cei cu inima curată vor continua trăirea în sfințenie (15).

Cine mă va ajuta împotriva celor răi ? (16-19)

Întrebarea este normală pentru credinciosul oprimat (16). Răspunsul implicit este: „Domnul este ajutorul meu”. Adevărul acesta îl afirmă în detaliu următoarele trei aspecte menționate mai înainte. Numai providența divină a îndepărtat amenințarea fizică a unei morți nedrepte și tăcerea mormântului (17). Numai bunătatea Domnului l-a

păzit pe cel credincios de pericolul psihologic de a se lăsa antrenat în îndepărtarea de calea credinței în mijlocul dificultăților (18). Deși gândurile negre se frământă înlăuntrul lui, mângâierile Domnului i-au asigurat pacea inimii și l-au păzit de pericolul spiritual de a cădea în izolarea totală a necredinței (19).

Cei răi vor putea susține că Dumnezeu este aliatul lor ? (20-23)

Care este relația lui Dumnezeu cu cel nelegiuit? Există vreo aprobare divină în faptul că cei răi ocupă posturile de conducere și la adăpostul legii pregătesc nenorocirea? (20). Psalmistul nu dă un răspuns, ci reia simplu cele trei aspecte majore ale întrebării. Întâi, el afirmă existența sau actul de nedreptate ca în versetele 4-7 (21). Apoi, el mărturisește despre grija și protecția lui Dumnezeu față de el, înlocuind principiile abstracte din versetele 8-11 cu experiența lui personală (22). Și în final, afirmă că el crede în puterea și dreptatea lui Dumnezeu și, că la urmă, cei răi vor fi pedepsiți (23). Răspunsul psalmistului este unul practic și nu teoretic. În vremuri de încercări și neazuri, credinciosul are Dumnezeu și speranță. Și lucrul acesta îi este suficient.

Psalmul 95

Psalmii 95-100 sunt psalmi de încoronare. Ei au fost scriși sau adaptați pentru inaugurarea celui de al doilea Templu, construit după întoarcerea din exilul babilonian, sub conducerea lui Zorobabel, care a lucrat încurajat de Neemia și Ezra.

În cartea de cântări a evreilor Psalmul 95 este un psalm anonim, dar în Epistola către Evrei 4:7 Duhul Sfânt ne spune că psalmul a fost scris de împăratul David. David a fost cel mai mare împărat al lui Israel, împăratul ideal, regele-păstor, omul ales de Dumnezeu. El a fost încoronat de trei ori: a fost uns de trei ori, act care în Israel reprezenta același lucru. Astfel, mai întâi a fost uns de profetul Samuel în mijlocul fraților lui (1Samuel 16:13), apoi de casa lui Iuda (2Samuel 2:4) și, în sfârșit, de tot Israelul (2Samuel 5:3). În mod asemănător, trebuie și noi să procedăm cu Hristos Domnul, numit în Scripturi și „Fiul lui David”. El este deja numit Domnul Domnilor și stă la dreapta tronului lui Dumnezeu, dar mai întâi, fiecare trebuie să îl accepte prin credință ca Domnul și Mântuitor personal, apoi vom asista, în final, cum El vine a doua oară ca Împărat al tuturor. În același timp, Hristos este și Capul Bisericii, de la bun început.

Revenind acum la conținutul Psalmului 95, observăm că el prezintă un întreit și măreț îndemn (1, 6, 7a) care arată că natura răspunsului nostru în adorare către Dumnezeu este determinată chiar de

descoperirea pe care noi am primit-o de la El. Ne închinăm Lui pentru că:

Dumnezeu are autoritate împărătească (1-5)

Adorarea și recunoștința vin din faptul că Dumnezeu ne-a mântuit (1, 2) și astfel El ni s-a descoperit ca Dumnezeul suprem, Suveranul Universului. Este un singur Dumnezeu „Împărat mare mai presus de toți dumnezeii „(3), care Și-a manifestat puterea Sa suverană, ca în cazul Exodului. Creația însăși descoperă puterea marelui Creator: adâncimile pământului, vârfurile munților, marea și uscatul - toate arată spre El, Dumnezeul unic, pentru că El le-a întocmit (4, 5). Deci să-L lăudăm și să ne apropiem de El.

Dumnezeu are grijă deosebită pentru poporul Său (6, 7a)

Copleșiți de bunătatea și măreția lui Dumnezeu, de grija față de poporul Său, nu putem decât să ne proșternem înaintea Lui într-o atitudine de consacrare totală. Căci, El ne dă viață pentru că este Creatorul nostru, iar ca Păstor și Domn al legământului, El ne călăuzește în drumul vieții și Își pune mâna plină de dragoste peste fiecare din noi.

Dumnezeu este drept în mânia Sa sfântă (7b-11)

Închinarea trebuie să fie însoțită de ascultare, deoarece Dumnezeu Și-a arătat mânia sfântă împotriva neascultării la Meriba și la Masa în pustie (7b, 8). Experiențele poporului Israel în pustie arată că poporul poate pretinde că aparține lui Dumnezeu, dar să fie așa de nemulțumit, neascultător și încăpățânat încât să fie imposibil pentru ei să se bucure de moștenirea țării promise de Dumnezeu (9-11). Ce tragedie pentru Israel să creadă în Dumnezeu, în ce privește izbăvirea din Egipt, dar să nu creadă în El, în ce privește intrarea în Canaan.

Acest pasaj este ales de Duhul Sfânt și citat aproape cuvânt cu cuvânt în Noul Testament. Este folosit de autorul Epistolei către Evrei (3:7-11) ca parte a avertismentului privind acceptarea jertfei lui Hristos și intrarea în odihna mântuirii, în care nu ne mai luptăm să câștigăm mântuirea, ci ne bucurăm de ea și îi trăim efectele. Nu faptele noastre ne mântuiesc, ci Hristos ne mântuiește, prin Jertfa sa. Aceasta este adevărata odihnă de Sabat, la care Dumnezeu îi invită pe toți oamenii. Eșecul lui Israel de a intra în odihna Canaanului ilustrează eșecul unor de a intra în odihna Crucii. Rezultatul este o viață lipsită de bucuria mântuirii și de puterea de a face fapte plăcute lui Dumnezeu.

APLICAȚII:

La ce se referă expresia „sfințenia este podoaba Casei Tale” în Psalmul 93? Cum pot credincioșii să respecte acest standard înalt al lui Dumnezeu?

.....

Care este remediul Scripturii pentru situațiile în care „gânduri negre se frământă cu grămada” în mintea credinciosului (94:17-19)?

.....

Menționează câteva motive pentru care îl poți lăuda pe Domnul (95:1-7). Care este locul laudei în viața ta de rugăciune?

.....

Cum L-au ispitit israeliții pe Dumnezeu la Meriba și Masa în pustie (95:1-7)? Cum ar putea credinciosul să-L ispitească pe Dumnezeu cu promisiunile Lui?

.....

10, Psa 96-98, 97:9-10, Mărturia popoarelor și lauda Domnului

Psalmul 96

Psalmul 96 este un mare imn misionar. Toți locuitorii pământului și toate familiile popoarelor sunt chemate să laude pe Domnul, deoarece El este singurul Dumnezeu adevărat care guvernează asupra întregii lumi. Această frumoasă cântare misionară se desfășoară în patru secțiuni (scene).

Prima secțiune pune accentul pe faptul că mesajul universal este centrat pe Numele sau caracterul lui Dumnezeu, așa cum au fost revelate lui Israel, și pe minunile pe care le-a făcut Dumnezeu pentru Israel (1-3).

A doua secțiune denunță nimicnicia altor „dumnezei” care nu sunt decât niște idoli, cuvânt care în ebraică înseamnă „bun de nimic” sau, și mai specific, niște „nimicuri” (vezi și 1Corinteni 8:4 „un idol este tot una cu nimic”). În contrast cu toți acești dumnezei falși, Domnul este Cel care a făcut cerurile. Așadar, faptele Lui sunt un motiv temeinic pentru o nouă cântare. Versetul 6 prezintă atributele lui Dumnezeu ca podoaba Sa împărătească. Puterea Sa și frumusețea Sa erau simbolizate în chivotul legământului din Templu, care reunea puritatea morală (cele 10 Porunci), iertarea și harul (scaunul îndurării sau capacul ispășirii) v. 4-6

A treia secțiune invită toate popoarele să-I dea Domnului slavă și cinste și să-I aducă daruri de mâncare și închinare; puteau astfel să fie parte a poporului lui Dumnezeu datorită jertfelor oferite (7-9).

A patra secțiune reia tema din Psalmul 93:1. Oamenii trebuie să știe că Domnul împărățește, El este Regele și că numai în El lumea găsește stabilitate (10).

Ultimele versete vorbesc despre venirea lui Mesia. Fiecare domeniu al creației – cerurile, pământul, marea, câmpia, copacii pădurii- va percepe efectele venirii Sale ca un domeniu în care El Își va exercita Suveranitatea (11-13). În Vechiul Testament expresia „a judeca” nu înseamnă neapărat a condamna, ci a decide și a domni. Când Domnul va domni în acest fel, lumea va avea pentru prima dată un timp de pace, de laudă și guvernare perfectă.

Deci, dacă ziua venirii lui Hristos încă mai întârzie, să-I dăm voie Domnului Isus să stabilească acel tip de guvernare în inima și în viața noastră.

Psalmul 97

Psalmul 97 continuă ideea cu care se încheie Psalmul 96 și anume că Dumnezeu este Împărat peste întreg pământul. Psalmul conține o dublă chemare la bucurie în așteptarea venirii domniei lui Dumnezeu

la finalul istoriei și în lumina domniei Lui în istoria prezentă. Mai întâi este invitat pământul să se veselească și insulele cele multe să se bucure (adică toate popoarele, Israelul și neamurile pământului). Apoi este invitat și Sionul să se bucure și să se veselească alături de întregul pământ. Această invitație repetată la bucurie și veselie ne dă planul acestui psalm.

Natura domniei suverane a lui Dumnezeu (1-7)

Domnia lui Dumnezeu se remarcă, mai întâi, prin caracterul ei moral. Într-adevăr, atunci când o mare parte din ființa Sa rămâne ascunsă, iar gloria Sa strălucitoare este ascunsă de norii și negura care-L înconjoară, El a descoperit principiile dreptății care stau la temelia scaunului Său de domnie. Dreptatea este sfințenia pusă în practică (Isaia 5:16b „...Dumnezeul cel sfânt va fi sfințit prin dreptate”), iar judecata este dreptatea aplicată la cazurile particulare. Natura morală a lui Dumnezeu nu este însă una pasivă, ci ea este ca un foc mistuitor care arde de zel atât pentru sfințenie cât și împotriva păcatului (1-3).

Apoi, domnia Lui se remarcă prin universalitatea mării Lui puteri cunoscută de întreaga lume, grație revelației generale (vezi Psalmul 19:1-6) în natură. Cerurile sunt o mărturie neobosită despre exactitatea, eficiența și echilibrul legilor lui Dumnezeu (4-6). Dumnezeu este vrednic de închinare pentru că este singurul Dumnezeu adevărat. Idolii Neamurilor nu sunt decât lemn și piatră fără viață (7).

Răspunsul poporului ales al lui Dumnezeu (8-12)

Aspectele domniei lui Dumnezeu menționate mai înainte, moralitatea și suveranitatea singurului Dumnezeu, se vor vedea clar într-o zi pentru toată lumea. În prezent ele sunt cunoscute de poporul Său ales și aceste aspecte trebuie să-i călăuzească viața.

Sionul și toate fiicele lui Iuda sunt chemate să se bucure de cunoașterea realității judecăților Lui, adică de domnia activă a singurului Dumnezeu (8-9).

Poporul lui Dumnezeu poate experimenta lumina și bucuria izbăvirii Sale în viața de fiecare zi, în măsura în care resping ceea ce este rău și aleg ceea ce este bine, adică neprihănirea și sfințenia (10-12).

Psalmul 98

Dacă Psalmul 97 descrie anunțarea acestei vești bune, Psalmul 98 este imnul încoronării oficiale, care proclamă pe Mesia ca Împărat peste toate națiunile. Sărbătoarea încoronării se face în sunet de trompete și sunete din corn, cu cântece cu harfa și cântece din gură, cu chiuături și

aplauze. Marea și lumea, râurile și munții, toate celebrează triumful Împăratului.

Psalmul tratează trei teme importante: puterea, îndurarea și măreția Domnului.

Să preamărim puterea Domnului (1-2)

Dumnezeu vrea ca poporul Lui să cânte: „Cântați Domnului o cântare nouă, căci El a făcut minuni. Dreapta și brațul Lui cel sfânt I-au venit în ajutor.” (1). Este a doua oară în ciclul psalmilor de încoronare (prima dată în Psalmul 96) când suntem invitați să cântăm Domnului o cântare nouă. O cântare veche a fost cântată la Marea Roșie de către israeliții răscumparați din robia Egiptului- „cântarea lui Moise. O cântare nouă va fi cântarea celor răscumparați din robia păcatului, iar ecurile ei vor răsună pe culmile dealurilor veșnice: „Vrednic este Mielul, care a fost jungheat, să primească puterea...slava și lauda. ” (Apoc. 5:12)

Să proclamăm îndurarea Domnului (3-6)

Izbăvirea oferită de Dumnezeu poporului Israel a fost una fără precedent în istoria omenirii. Dumnezeu Și-a adus aminte de îndurarea Lui, lucru de care era acum rândul casei lui Israel să-și aducă aminte. Chiar și popoarele păgâne au trebuit să ia notă de ceea ce făcuse Dumnezeu. În ziua încoronării, Împăratul șade pe scaunul Său de domnie, iar toți locuitorii pământului sunt invitați să participe la bucuria Lui. Tot pământul trebuie să vuiască de sunetele muzicii și ale cântărilor de laudă.

Să proclamăm măreția Domnului (7-9)

Nu numai locuitorii pământului participă la bucuria încoronării, ci și creația fizică. Râurile și munții, marea și uscatul se unesc într-o bucurie fără margini, pentru că „El vine să judece pământul! El va judeca lumea cu dreptate și popoarele cu nepărtinire.” (9)

Psalmistul evocă aici nu aspectul grozav, înspăimântător al judecății, ci mai degrabă aspectul glorios al judecății. El privește judecata din perspectiva domniei Împăratului dreptății. Această domnie nu cunoaște mita și corupția, violența, nedreptatea și discriminarea, ci pur și simplu - dreptatea.

APLICAȚII

Ce înseamnă pentru credincioși să se închine Domnului „îmbrăcați cu podoabe sfinte” (96:4)? Implică lucrul acesta doar ființa interioară sau și exteriorul?

.....
.....
.....

Ce atribute ale lui Dumnezeu sunt menționate în aspectul moral al domniei lui Dumnezeu ? (97:1-6)

.....
.....
.....

Cum pot prin închinarea și mărturia mea să atrag și pe alții să se închine Domnului ? (96:3-4)

.....
.....
.....

Care sunt motivele de bucurie în lauda și închinarea poporului lui Dumnezeu? (98:1-9)

.....
.....
.....

Cum și-a descoperit Dumnezeu mântuirea și dreptatea în viața ta de credință până acum? (98:2).

.....
.....
.....

17, Psa 99-101, 99:8-9, Lauda Domnului și neprihănirea

Psalmul 99

Psalmul 99 este un alt psalm teocratic, și începe și el cu încoronarea și domnia lui Dumnezeu (1), stăpânirea Lui universală centrată în Sion (2), dragostea Lui pentru dreptate (4) și modul minunat în care El s-a descoperit (7). Dar, mai presus de toate, psalmistul insistă asupra sfințeniei Regelui divin. Versetele 3, 5 și 9 prezintă această temă „căci este sfânt” ca pe un refren care marchează și diviziunile psalmului.

Domnul, Regele sfânt pentru lume (1-3)

Versetele 1 și 2 fac referire la popoare și dau astfel tonul pasajului. În timp ce stăpânirea Domnului este centrată pe Sion, căci mai ales acolo „Domnul este mare”, totuși vedem că națiunile tremură și chiar pământul se clatină înaintea Dumnezeului sfânt. Heruvimii din Sfânta sfințelor din Templu erau considerați ca pedestalul tronului Dumnezeului invizibil. Într-un mod asemănător vorbește și profetul Isaia despre Domnul care ședea „pe un scaun de domnie foarte înalt și poalele mantiei Lui umpleau Templul. Serafimii... strigau unul la altul și ziceau: „Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul oștirilor! Tot pământul este plin de mărirea Lui”. (Isaia 6:1-3).

Domnul, Regele sfânt pentru Israel (4-5)

Iacov este singurul dintre oameni menționat aici, ca reprezentant al lui Israel, iar tema este natura domniei lui Dumnezeu peste poporul Său. Împăratul care iubește dreptatea este Domnul (4a). El își folosește puterea ca să facă bine și a arătat lucrul acesta în trei moduri: l-a stabilit într-o comunitate bazată pe o lege dreaptă și echitabilă (4b), nu a încetat să aplice normele de echitate și principiile de dreptate prin actele de sfințenie, mânie și pedeapsă față de răzvrătirile lor (4c) și, în sfârșit, le-a dat un mod de a-L înălța și a se închina înaintea așternutului picioarelor Lui, adică chivotul legământului. Acolo, legea sfântă a lui Dumnezeu este satisfăcută prin sângele jertfei stropit pe capacul ispășirii (5).

Domnul, Regele sfânt pentru persoană (6-9)

Acest pasaj menționează numele lui Moise, Aaron și Samuel. Textul scoate în evidență sensul stăpânirii divine aplicată la viața individului. Stăpânirea divină reprezintă, mai întâi privilegiul rugăciunii ascultate (6), apoi obligația de a asculta de poruncile și Legea pe care le-a dat-o (7) și, în fine, supunere față de disciplina plină de milă a lui Dumnezeu care iartă (8). Concluzia psalmului este simplă și clară: Dumnezeu, care domnește în Sion, este Dumnezeu sfânt și cei care I se închină trebuie să se teamă de El (9).

Psalmul 100

Psalmul 100 este un imn scurt, care are ca titlu „Un psalm de laudă”. Jertfa de laudă și mulțumire era cerută în Vechiul Testament (Levitic 7:12), iar în Noul Testament suntem îndemnați ca, prin Hristos, ”să aducem totdeauna lui Dumnezeu o jertfă de laudă, adică, rodul buzelor care mărturisesc Numele Lui” (Evrei 13:15).

Psalmul încheie ciclul psalmilor teocratici și al psalmilor de încoronare care anticipează, într-o atmosferă de mare bucurie, venirea apropiată a lui Mesia. Tema stăpânirii Domnului culminează cu invitația adresată întregii lumi (1, 2, 4) să participe la binecuvântarea de care Israel beneficiază deja (3, 5), aceea de a avea un asemenea Dumnezeu și de a fi în grija Lui deosebită.

Domnul este Dumnezeu (1-3)

Versetele 1 și 2 invită pe toți locuitorii pământului să se închine Domnului cu bucurie:” Slujiți Domnului cu bucurie, veniți cu veselie înaintea Lui”. A veni înaintea Domnului înseamnă a ne apropia de El, a sta față în față cu El. Esența adevăratei închinări este să venim în prezența Domnului, să ne înfățișăm înaintea Lui într-o atitudine de consacrare și adorare. Temeiul acestei bucurii stă în însăși Persoana lui Dumnezeu, așa cum S-a făcut cunoscut pe Sine în experiența poporului Israel.

Psalmistul repetă de trei ori adevărul că Israel aparține lui Dumnezeu. Întâi prin creație „El ne-a făcut”, apoi prin alegere „noi suntem poporul Lui”, și în sfârșit, datorită providenței Sale „noi suntem turma pășunii Lui” (3). Această imagine, alături de Psalmul 23, ne aduce aminte de declarațiile lui Hristos: „Eu sunt poarta oilor”, „Eu sunt păstorul cel Bun” (Ioan 10:1-21). Putem să afirmăm cu bucurie că noi suntem turma sa, Biserica, în care intră și Israelul mântuit acum, și că îi recunoaștem glasul și Împărăția și ne bucurăm de grija sa și de binecuvântările sale (Ioan 10:16, 27). Psalmul 100 este, într-adevăr, un psalm al identității celor credincioși care știu că îi aparțin lui Dumnezeu și au siguranța și bucuria mântuirii.

Domnul este bun (4-5)

Contemplarea bunătății Domnului ne invită la laudă și mulțumire: „Intrați cu laude pe porțile Lui, intrați cu cântări în curțile Lui!Lăudați-L și binecuvântați-I Numele.” (4). De ce? Pentru că bunătatea și credințioșia Lui nu depind nicidecum de noi și nu sunt dispoziții de moment ale lui Dumnezeu, ci, așa cum subliniază clar textul în ebraică de două ori, sunt atitudini și acțiuni permanente ale acestui Dumnezeu bun „din neam în neam” (5). Psalmul începe cu un apel general,

adresat tuturor locuitorilor pământului, și se termină pe aceeași notă, cu o asigurare care vizează toate generațiile.

Psalmul 101

Acest psalm al lui David este o continuare potrivită la psalmii teocratici și la psalmii de încoronare de care este precedat. Comentatorii înclină să creadă că el a fost scris împreună cu Psalmii 15 și 24, pentru a celebra aducerea chivotului la Ierusalim.

Psalmul 101 conține un program de guvernare pe care și l-a propus împăratul David. El este hotărât să fie acea persoană și acel rege pe care îl dorește Dumnezeu. Tema acestui psalm poate fi formulată astfel: Împăratul ideal și împărăția ideală. Având în vedere istoria domniei lui David, relatată în Vechiul Testament, cu suișuri și coborâșuri, împliniri și neîmpliniri, gândirea creștină vede în psalmul acesta legea perfectă a singurului rege adevărat din linia lui David, Domnul Isus Hristos.

Împăratul și caracterul său (1-4)

Psalmul consfințește proiectele lui David și începe prin a consemna trăsăturile de caracter pe care dorește să le cultive. El face promisiunea să cânte bunătatea și dreptatea Domnului și se angajează să se poarte cu înțelepciune pe o cale neprihănită, adică fără compromisuri (1-2). Această integritate se referă la viața privată în familie, la dorințele sale, la hotărârea de a evita orice păcat care s-ar fi putut lipi de el și, în final, la gândirea lui care ar putea fi coruptă prin tovărășia cu cei răi (3-4). Nu există un alt lucru care să-l poată face mai fericit pe un om ca părtașia lui cu Dumnezeu. Dar, Dumnezeu nu se simte ca acasă într-o inimă care crede că credința și corupția pot merge împreună. De aceea, David promite Domnului să se depărteze de tot ce este rău și, prin forța exemplului personal, să contribuie la însănătoșirea morală a poporului Israel.

Împăratul și curtenii săi (5-7)

David s-a angajat să creeze și să mențină o înaltă atmosferă spirituală. Cu privire la cei ce locuiesc în palatul împăratului, oficialii și slujitorii săi, David afirmă că nu va tolera pe nimeni care este viclean, trufaș, mincinos sau înșelător. El va accepta să lucreze împreună în administrarea împărăției doar pe aceia care sunt credincioși și fără prihană, integri.

Împăratul și concetățenii săi (8)

Cât despre oamenii peste care domnește, David în calitate de slujitor al lui Dumnezeu pentru binele supușilor (vezi Romani 13:4), va folosi

toată autoritatea pentru a pedepsi, după dreptate, pe toți cei răi din țară, indiferent de câți bani sau putere ar putea să aibă. Hotărârea personală și publică a lui David a fost ca, atât timp cât el va sta pe tronul lui Israel, Ierusalimul să fie un loc unde Dumnezeu să se simtă ca acasă.

APLICAȚII

De ce și cum să-L înălțăm pe Domnul Dumnezeu nostru?

.....
.....
.....

Ce înseamnă jertfa de laudă pentru creștini și cum poate fi adusă?

.....
.....
.....

Care sunt privilegiile și responsabilitățile apropierii de Dumnezeu (100:4-5)?

.....
.....
.....

De ce David îl întreabă pe Dumnezeu „când vei veni la mine” (101:2)?

.....
.....
.....

Cum demonstrăm integritatea caracterului în familie, în casa Domnului sau la locul de muncă (101:3-8)?

.....
.....
.....

24, Psa 102, 102:17-18, Mângâiere și ajutor în încercări

Psalmul 102

Titlul acestui psalm „O rugăciune a unui nenorocit, când este doborât de întristare și își varsă plângerea înaintea Domnului” se referă la motivul alcătuirii imnului, indicând că a fost destinat celor ce trec prin suferințe și greutăți extreme, prin nenorociri. Există o mare asemănare între suferința extremă de care se plânge psalmistul și situația lui Iov, între psalmul 102 și cartea lui Iov. Am putea chiar să îl numim psalmul lui Iov, doar că există și o deosebire importantă: psalmistul trece prin suferințe mari, trupești și sufletești, are dușmani batjocoritori, iar aceștia se ridică și împotriva lui Dumnezeu și a Ierusalimului (102:12-13, 19-22). Pe timpul lui Iov nu era încă poporul Israel, nici fortăreața Sionului, zidită de David. Așadar, este un fel de Iov din perioada de exil în Babilon – sau după aceea, care se vede părăsit, în suferință, și el, și Israel, și Ierusalimul.

Psalmistul anonim îndură o suferință mare și aduce durerea lui înaintea lui Dumnezeu (1-11), dar mângâierea pe care o primește nu este o alinare directă, ci aceea pe care o aduce meditarea la Dumnezeu, care este neschimbător în acțiunile Sale cu privire la poporul Său (12-22). El nu va abandona niciodată pe ai Săi, iar planul său veșnic include și durerea pe care o încearcă în prezent psalmistul (23-28).

Un strigăt de durere și de disperare (1-11)

După invocarea lui Dumnezeu din versetele 1 și 2, cel nenorocit își varsă inima înaintea Domnului îi descrie cauzele plângerii sale: caracterul trecător al vieții (3), boala (4-5), singurătatea (6), insomnia (7), batjocura vrăjmașilor (8), tristețea (9) și suferința pe care o simte din cauza mâniei lui Dumnezeu și a abandonului Său aparent (10-11). Oare când trecem prin suferință și singurătate înseamnă că ne-a părăsit Dumnezeu, că ne-a uitat?

Domnul este neschimbător și plin de milă (12-22)

Contrastul între natura și necazurile omului, pe de-o parte, și natura și imuabilitatea lui Dumnezeu, pe de altă parte, este introdus prin expresia accentuată „Dar Tu” (12). Această parte a psalmului conține trei subdiviziuni, fiecare din ele centrată pe Sion.

Momentul restaurării Sionului a sosit (12-14)

Imuabilitatea lui Dumnezeu este ilustrată prin tronul Său veșnic și prin caracterul Său neschimbător:” Tu, Doamne, Tu împărățești pe vecie, și pomenirea Ta ține din neam în neam” (12). De aceea Domnul va avea milă de Sion și acum este timpul să se îndure de el (13). Domnul va

acționa, arătând că ține cont de sentimentele profunde ale robilor Săi (14).

Consecințele restaurării Sionului asupra Neamurilor (15-17)

Toți oamenii se vor teme de slava Domnului, așa cum va fi ea descoperită când „Domnul va zidi iarăși Sionul” (15-16), dar, odată în plus, scopul lui Dumnezeu nu este doar să-și glorifice Numele, ci și să răspundă la rugăciuni: „El ia aminte la rugăciunea nevoiașului, și nu-i nesocotește rugăciunea” (17).

Eliberarea este minunată, divină (18-22)

Oamenii își vor aduce aminte totdeauna, nu numai de faptul că Dumnezeu a izbăvit Sionul (18), ci și că El a auzit „gemetele prinșilor de război” și a izbăvit „pe cei ce sunt pe moarte” (19-20).

În aceste trei subdiviziuni statornicia lui Dumnezeu este centrată pe acest singur punct: El aude și ascultă rugăciunile celui ce este în necaz. Vedem astfel cum meditarea la modul în care Dumnezeu acționează față de Sion se întâlnește cu nevoile celui care, în suferință, se roagă.

Slăbiciunea umană și puterea lui Dumnezeu (23-28)

Cele două teme ale psalmului sunt acum reunite: fragilitatea umană (1-11) și statornicia lui Dumnezeu (12-22). Scopul este de a arăta că ele sunt legate nu numai prin contrast. Soarta schimbătoare a omului (23-24) ca și a naturii înconjurătoare (25-26) sunt rezultatul voinței Dumnezeului neschimbător. Este psalmistul descurajat? Dumnezeu a îngăduit acest lucru (23). Natura (pământul și cerurile) se schimbă? Dumnezeu este cel care le va schimba ca pe un veșmânt pentru că toate se vor învechi ca o haină (26).

Pentru că soarta noastră schimbătoare este în grija harului suveran și statornic, psalmistul poate încheia într-o notă plină de încredere: „Dar Tu rămâi Același, și anii Tăi nu se vor sfârși. Fiii robilor Tăi își vor locui țara, și sămânța lor va rămânea înaintea Ta” (27-28). El are credință în suveranitatea divină: își încredințează slăbiciunea lui în mâinile puternice ale lui Dumnezeu, un Dumnezeu veșnic, credincios care își ține promisiunile făcute poporului său.

APLICAȚII

Pământul este numit metaforic în psalmi și „Valea Plângerii”. Care este scopul plângerii în planul etern al lui Dumnezeu (102-titlu)?

.....

.....

.....

Pentru cel credincios necazurile nu sunt la voia întâmplării. Cum pot necazurile să influențeze viața lui de rugăciune (102):17-20)?

.....
.....
.....

În încercare, omul caută un punct de sprijin. Ce importanță are faptul că „Dumnezeu rămâne același” (102:26-27)?

.....
.....
.....

1, Psa 103, 103:8-10, Paza Domnului și experiența mântuirii

Psalmul 103

Acest psalm al lui David a fost numit „Corul Aleluia” (în ebraică Halleluyah înseamnă: „Lăudați pe Domnul”, sau „Binecuvântați pe Domnul”, cf. 103:1-2 și 20-22). Este o cântare de o frumusețe remarcabilă, cu un ritm aparte. Psalmul este alcătuit din 22 de versete, exact câte litere are alfabetul ebraic. Iehova - Dumnezeuul legământului, apare de peste 10 ori în psalm, iar finalul este identic cu începutul: „Binecuvântează suflete pe Domnul”.

Psalmul exprimă mai întâi, lauda pe care o inspiră propria sa experiență. Toate pronumele și verbele folosite în primele versete (1-5) sunt la singular, iar apoi se schimbă la plural (6-22). Această laudă este sporită foarte mult prin dovezile evidente ale milei și ale îndurării Sale față de oameni în general. Iertarea Sa, grija Sa pentru oameni, în care se include Israelul, bineînțeles (6-19), este continuată în mod glorios cu stăpânirea sa cerească peste toate ființele vii din Univers, îngeri și toată creația (20-22). Este un imn care celebrează frumusețea îndurării lui Dumnezeu și a împărăției sale peste toată creația.

Psalmul este un fel de exercițiu de contabilizare credincioasă și bucuroasă a tuturor binefacerilor cu care Dumnezeu ne umple viața, a tuturor îndurărilor pe care ni le dă ca un Tată fiilor săi iubiți, și ca un Dumnezeu celor pe care i-a iertat și i-a mântuit.

Răspunsul omului la binefacerea Domnului (1-5)

A binecuvânta pe Domnul înseamnă, în același timp, a îngenunchea pentru a aduce un omagiu Numelui Său sfânt (1) și a deschide inima pentru adorare plină de recunoștință pentru toate binefacerile Lui (2). Acestui lucru psalmistul îi consacră întreaga ființă, tot sufletul. Binefacerile enumerate sunt și fizice și spirituale, iar psalmistul îl laudă pe Domnul plin de recunoștință: El șterge datoria păcatului prin iertare, El vindecă bolile sau slăbiciunile cu care păcatul ne-a infectat ființa, El transformă pedeapsa pentru păcat, el ne scapă de moarte de multe ori, și ne va scăpa de ea în final, prin înviere. El ne dă binecuvântări și nu ne părăsește la vârsta înaintată și ne revigorează prin prezența sa (3-5). Aici găsim o convingere intensă că Domnul îi păzește pe ai săi, pe tot parcursul vieții, care ne aduce aminte de o altă cugetare asemănătoare a lui David: „am fost tânăr și am îmbătrânit, dar nu am văzut cel neprihănit părăsit, nici pe urmașii lui cerșindu-și pâinea” (Psa. 37:25).

Mărturia poporului răscumpărat (6-18)

Primul și ultimul verset din acest paragraf insistă asupra universalității bunăvoinței (6) și domniei lui Dumnezeu (19), dar versetele intermediare menționează experiența lui Israel ca exemplu tipic al dragostei lui Dumnezeu pentru cel asuprit. Prin Moise Dumnezeu și-a arătat adevărul și căile Sale copiilor lui Israel (7). Mai întâi este afirmată forma acestui adevăr pe care l-a primit Moise pe muntele Sinai (8-9), dar apoi teologia revelației, din Exod 34:6-7, devine o experiență vie exprimată la persoana întâi plural în versetele 10-14. Dumnezeu „nu ne face după păcatele noastre, nu ne pedepsește după fărădelegile noastre” (10), ci ne-a făcut de cunoscut bunătatea Lui, a cărei mărire depășește tot ceea ce noi am putut experimenta: ... „cât sunt de sus cerurile față de pământ, atât este de mare bunătatea Lui pentru cei ce se tem de El” (11). În plus El a îndepărtat fărădelegile noastre definitiv și complet (12) și a arătat o îndurare părintească, ținând cont de fragilitatea condiției umane (13-14).

În contrast cu vremelnicia omului, care este „ca iarba și... ca floarea de pe câmp” (15-16), versetele următoare ne învață că îndurarea lui Dumnezeu este din veșnicie în veșnicie (17-18). Dar această bunătate a Domnului, care este mare și ține în veci, este strâns legată de un refren care se repetă în versetele 11, 13, 17: „pentru cei ce se tem de El” adică, la urma urmelor, „pentru cei ce păzesc legământul Lui, și își aduc aminte de poruncile Lui, ca să le împlinească” (18).

Invitația universală (19-22)

Psalmul se termină cu o recunoaștere a măreției lui Dumnezeu la nivelul întregului univers. Făcând apel la orice creatură „îngerii Lui, toate oștirile Lui, robii Lui și toate lucrările Lui”, și revenind la sufletul omului despre care vorbea la început, psalmistul invită tot universul să-I aducă laudă și să binecuvânteze pe acest Dumnezeu plin de har.

APLICAȚII

Iertarea păcatelor este expresia îndurării divine. Cum o face, cui o face și de ce o face Dumnezeu (103:3, 10, 12, 13) ?

.....

Îndurarea și mânia sunt amândouă atribute ale lui Dumnezeu. Conform psalmistului David, care este relația între aceste două atribute divine (103:8-10)?

.....
.....
.....

Care sunt binecuvântările bunătății lui Dumnezeu pentru cei ce se tem de El (103:11, 13, 17)?

.....
.....
.....

8, Psa 104, 104:1-2, Măreția Domnului și puterea lui în Creație

Psalmul 104

Psalmul 104, la fel ca și Psalmul 103, începe și se termină cu îndemnul: "Binecuvântează, suflete, pe Domnul!" Deși nu avem nici o informație cu privire la autor, traducerea Septuaginta îl atribuie împăratului David. Descrierea slavei creației lui Dumnezeu, din acest psalm, este una din cele mai remarcabile din Sfânta Scriptură; poate fi pusă alături de Iov cap. 38-39 și Psalmii 8 și 29. Psalmul poate fi considerat ca un comentariu poetic al primului capitol din Geneza și, dacă privim atent, este o continuare perfectă a concepției despre Dumnezeu care îngrijește de toată creația sa, din Psalmul 103.

Descrierea Creației armonioase și a funcționalității universului (1-23)

Privirea de ansamblu asupra Creației comportă cinci aspecte: măreția și puterea Domnului Dumnezeu (1-4), creația principalelor elemente fizice ale pământului și ale mării (5-9), începutul resurselor de apă care asigură menținerea vieții (10-13), producerea hranei (mai ales pentru oameni) și asigurarea habitatului natural pentru păsări și animale (14-18) și în sfârșit, instituirea ritmului zilnic și sezonier pentru viață și muncă (19-23).

Creația perfectă (1-5, posibil și 19)

De fapt, psalmistul, îi dă glorie lui Dumnezeu privind la lumea creată, așa cum arată ea acum, nu cum arăta în Geneza 1. Astfel, creația este amintită în 1-5 (lumină, văzduh și vânturi, ape și uscat, chiar și îngeri – v.4, cf. Evrei 1:7).

Creația și re-așezarea lumii după potop (6-9)

Apoi, 6-9 se referă la două lucruri deodată, și la separarea apelor de uscat, din Geneza 1, dar și la retragerea apelor de pe munți, la potop, din Geneza 8-9. Psalmistul notează deci că în ciuda păcatului și pedepselor, lumea creată de Dumnezeu încă este plină de frumusețe și glorie.

Armonia lumii re-așezate după potop (10-23)

În acest moment, el începe să ia aminte la funcționalitatea și armonia creației, așa cum arată ea după potop (10-23). El merge de la mulțimea și varietatea lucrărilor lui Dumnezeu (v. 1 și următoarele) până la rutina epuizantă, de toate zilele, din viața omului (23); de la opera imensă și de la planul creației pământului (5 și urm.), până la cântecul plăcut al păsărilor în copacii pădurilor (12). La fel, setea măgarilor sălbatici în pustie (11) are corespondent în foamea puilor de leu care „își cer hrana de la Dumnezeu” (21). Întinderea înfricoșătoare a

mărilor și oceanelor, care acoperă o mare parte a globului (6 și urm.) contrastează cu priveliștea odihnitoare a văilor pline de verdeață și a pâlcurilor de măslini (14). Dumnezeu poartă de grijă atât țăpilor sălbatici care se ascund pe munții cei înalți (18) cât și fiarelor din păduri care se pun în mișcare la venirea nopții (20).

Toate aceste versete afirmă, cât se poate de clar, că întreaga creație este supusă Creatorului; vedem astfel cât de măreț este El și cum toate lucrurile sunt unite și ordonate de El. Universul material este astfel creat încât să asigure prin grija Domnului nevoile animalelor și ale oamenilor. Toate acestea sunt motive mari, în continuu valabile, de a-l slăvi pe Dumnezeu și puterea sa.

Meditație asupra puterii lui Dumnezeu (24-30)

Psalmistul meditează acum la armonia și funcționalitatea acestei lumi, care depinde în toate de deciziile Creatorului ei.

Mai întâi el este cuprins de admirație în fața diversității lucrărilor lui Dumnezeu și a înțelepciunii Lui desăvârșite: „Cât de multe sunt lucrările Tale, Doamne! Tu pe toate le-ai făcut cu înțelepciune, și pământul este plin de făpturile Tale” (24). El este uimit în special de întinderea nemărginită a mării, de nenumăratele viețuitoare mici și mari care se mișcă în ea (25), de corăbiile care aleargă pe ape și marile creaturi ascunse în adâncurile întunecate ale mării (26; leviatanul ne readuce în minte argumentul din Iov 3:8 și 41:1-34, despre măreția naturii și a stăpânirii lui Dumnezeu). Toate viețuitoarele depind de Dumnezeu și așteaptă ca El să le dea hrana la vreme (27). Chiar și moartea este văzută ca parte a acestui sistem, atât de tainic și complicat, peste care Dumnezeu stăpânește cu perfectă înțelepciune, iubire și putere. Orice formă de viață vine de la Dumnezeu și El însuși se ocupă să înnoiască, an după an, viața și natura (27-30).

Desigur, psalmistul nu discută aici moartea ca urmare a păcatului. El se referă doar la existența animalelor, generație după generație. De fapt, el se referă doar la moartea animalelor, nu la moartea omului care are un înțeles etic mai profund, ca urmare a neascultării de Dumnezeu. De fapt, moartea a intrat în Univers, odată cu păcatul, iar în cerul și pământul cel nou, nu va mai fi moarte (Apoc. 21:4, vezi și Rom. 5:12 și 1 Cor. 15:26, 56-57). Această meditație a autorului ne face să admirăm puterea deplină a lui Dumnezeu, care asigură funcționalitatea și frumusețea universului, chiar și în situația păcatelor din prezent, precum și puterea cu care El va înnoi toate lucrurile, după judecata finală. El este absolut măreț!

Rugăciune (31-35)

Satisfacția de care are parte lumea datorită ordinii providențiale a lui Dumnezeu, ridică o întrebare: Este și Dumnezeu mulțumit de lumea care-I a Lui? Psalmistul se roagă entuziasmat, așa să fie: „În veci să țină slava Domnului! Să se bucure Domnul de lucrările Lui!” (31). Dar recunoaște, în același timp, că Dumnezeu are puterea să facă orice lucru în conformitate cu voia Lui (32) și de aceea se angajează să-L slăvească pe acest mare Dumnezeu (33) și se roagă ca el să fie plăcut Domnului (34).

Privind cu realism și cealaltă fațetă a adevărului, psalmistul recunoaște că în ordinea universală, care este opera Creatorului, s-a strecurat și păcatul, în care s-au implicat Satan, unii îngeri și oamenii. Așa că el se roagă ca Dumnezeu să îndepărteze tot ceea ce este rău și păcătos (35). În final, Domnul va aduce ziua judecății. O înnoire glorioasă a tuturor lucrurilor nu este posibilă fără o judecare a celor răi, fie îngeri, fie oameni.

Așadar, psalmul se încheie așa cum a început: „Binecuvântează, suflete, pe Domnul!” Este o îndeletnicire eternă, ca și Dumnezeu Însuși.

APLICAȚII

Creația vorbește despre Creatorul ei. Ce atribute ale lui Dumnezeu pot fi descoperite în acest psalm?

.....

.....

.....

Cum își manifestă Dumnezeu grija față de viețuitoarele create (104:27-30)?

.....

.....

.....

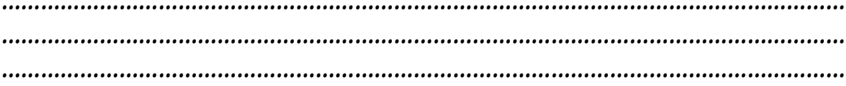
Ce asemănare poate fi făcută între descrierea creației din Geneza 1 și structura acestui psalm? Enumerați elementele acestei asemănări.

.....

.....

.....

Cum își manifestă psalmistul entuziasmul la vederea minunățiilor extraordinare ale Creației (104:31)? În ce fel am exprimat și noi acest entuziasm în viața de credință?

15, Psa 105, 105:7-8, Izbăvirile Domnului și istoria lui Israel

Psalmul 105

Psalmul 105 este al doilea din grupul celor patru psalmi istorici (78, 105, 106 și 136) care prezintă în formă poetică istoria lui Israel. Dumnezeu a găsit cu cale să păstreze anumite evenimente în memoria poporului Israel prin așezarea lor în versurile unei cântări. Să ne amintim și noi, credincioșii de astăzi, câte cunoștințe teologice nu am dobândit și noi din cărțile noastre de cântări! Evreii și-au pus istoria pe note muzicale, Psalmii 105 și 106 fiind un exemplu memorabil al acestui mod eficient de învățare a istoriei.

De fapt, dacă psalmii 103 și 104 au privit la om în general, ca parte din creație, și la creația glorioasă a lui Dumnezeu, care merită laudat pentru înțelepciunea și puterea sa, pentru Domnia sa în întregul univers, psalmii 105-106-107 privesc la istoria lui Israel și la relația dintre popor și Dumnezeu.

Majoritatea cercetătorilor consideră că psalmul 105 a fost scris după întoarcerea evreilor din Babilon, el fiind destinat să celebreze bunătatea și credințioșia lui Dumnezeu față de poporul Său, arătate în „isprăvile și toate minunile Lui” (1,2,5). Psalmistul vorbește de legământul lui Dumnezeu cu Avraam cu privire la țara Canaanului și toate evenimentele legate de cucerirea acestuia de către copii lui Israel. Trecerea în revistă a istoriei lui Israel începe cu legământul încheiat de Domnul Dumnezeu cu Avraam (9), legământ reafirmat în Exod (26 și urm.) și dus la împlinire prin darul Țării promise, răsplată destinată aleșilor Săi (43). Întregul psalm arată că acest mare legământ vine de la Dumnezeul suveran și este în întregime un legământ al harului Său.

Apel la adorare (1-6)

Psalmistul începe cu o întreită chemare către poporul Lui să-L laude pe Domnul cu înflăcărare pentru isprăvile și toate minunile Lui (1-3), să alerge la Domnul cu pocăință: „Alergați la Domnul și la sprijinul Lui, căutați necurmat Fața Lui!” (4) și să-și amintească de Domnul cu recunoștință (5-6) pentru că au privilegiul de a fi „aleșii Săi”. Avem nouă chemări importante aici: lăudați, vestiți (1), cântați, vorbiți (2), făliți-vă, bucurați-vă (3), alergați, căutați-L (4), amintiți-vă (5). Și noi suntem chemați să ne închinăm lui Dumnezeu ținând cont de aceste verbe și porunci.

Legământul lui Dumnezeu cu patriarhii (7-15)

Dumnezeu este suveranul întregului pământ, dar a ales să lucreze la mântuirea omenirii, alegându-și un popor din care va veni Mesia pentru toți, adică Hristos. Acest popor l-a format el, începând cu chemarea lui Avraam și a patriarhilor de după El, prin legăminte speciale (7-10), încheiate cu Avraam, Isaac și Iacov. Dumnezeu a dat pământul Canaanului lui Israel și nimeni nu va schimba hotărârea aceasta: „Ție îți voi da țara Canaanului ca moștenire, care v-a căzut la sorți” (11). Ceea ce spune psalmul aici este că, dincolo de evenimentele istorice și faptele oamenilor, El a intervenit și a ajutat în mod constant ca acest popor să se formeze plecând doar de la puțini oameni (12), și nu a dat nimănui voie să îi asuprească. Dincolo de faptele oamenilor, Dumnezeu veghează asupra poporului său și așa face și acum, atât în viața lui Israel cât și în viața credincioșilor săi, în viața Bisericii de pe tot pământul. Suntem în atenția lui deplină.

Iosif și așezarea în Egipt (16-24)

Dumnezeu este credincios chiar și în greutățile istoriei (Geneza 15:13) și a condus poporul Său în Egipt, îngrijindu-se de bunăstarea lor în acea țară, prin Iosif. Calamitățile naturale sau nenorocirile personale trebuie acceptate ca făcând parte din voia lui Dumnezeu, care împlinește ceea ce a vestit. Este datoria omului lui Dumnezeu să accepte disciplina și încercarea impuse de Domnul, și aceasta este ceea ce a experimentat Iosif însuși (16-19). Dar scopul final este glorios. Dumnezeu, ține în mâinile Lui chiar și inima împăratului și o îndreaptă încotro vrea (vezi Proverbe 21:1). El l-a făcut pe Iosif să urce din închisoare pe tron printr-o înălțare solemnă (20-22). În acel moment Iacov a venit în Egipt și acolo a găsit bunăstare în loc de foamete (23-24).

Moise și eliberarea din Egipt (25-38)

Nu putem înțelege căile lui Dumnezeu în timp ce ele se împlinesc, ci doar retrospectiv, așa cum face psalmul acesta. Nu putem pătrunde planurile lui Dumnezeu; faptul că El a schimbat inima egiptenilor „până acolo că au urât pe poporul Lui” (25) este dovada acestui lucru. Dar, deși egiptenii erau un instrument în mâinile lui Dumnezeu, totuși ei erau responsabili și vinovați de modul în care tratau pe Israel. Dumnezeu avea pregătit un plan și slujitori care să lupte împotriva acestei antipatii (26). Minunile făcute de Moise și Aaron au fost scrisorile de acreditare care autentificau misiunea lor la curtea lui Faraon (27). Urgiile, în ordinea prezentată de psalmist, au stârnit îndoiala egiptenilor cu privire la divinitatea și deciziile lui Faraon (întunericul și prefacerea apei în sânge v. 28-29); au provocat

dezgustul egiptenilor (broaștele și muștele otrăvitoare v. 30-31); le-a produs groază egiptenilor (piatra și focul v. 32-33); au semănat panică în mijlocul egiptenilor (lăcustele v. 34-35) și i-au adus la disperare pe egipteni (moartea întâilor născuți v. 36). Acestea au fost minunile Domnului. Dar în toate aceste evenimente, Israel era cu adevărat deosebit, pus deoparte (vezi Exod 8:22; 9:4; 11:7) și această deosebire a fost vizibilă în faptul că egiptenii i-au încărcat pe evrei cu tot felul de bogății (plata convenită pentru anii de robie), apoi i-au alungat din țară silindu-i să plece cât mai repede (37-38).

Dumnezeu poartă de grijă lui Israel în pustie (39-41)

Trei exemple tipice ale providenței divine sunt alese pentru a ilustra alegerea poporului pus deoparte: stâlpul de nor protector, în contrast cu norii de lăcuste (39a), stâlpul de foc care lumina, în contrast cu întunericul de trei zile (39b), hrana din belșug, în contrast cu distrugerea ierbii și a roadelor din câmpii (40) din Egipt, și apa care s-a vărsat ca un râu în locurile uscate, în contrast cu apa Nilului transformată în sânge (41). Chiar dacă evreii au călătorit prin pustiu până au ajuns în Canaan, Dumnezeu a îngrijit de viața lor într-un fel în care a depășit ceea ce au trăit în Egipt. Chiar dacă în drumul nostru spre cer, spre moștenirea cerească, trecem acum prin greutăți, grija Domnului pentru noi depășește așa-zisele avantaje pe care le-a fi avut în robia păcatului. Grija lui ne scutește, de fapt, pedepsele care vi peste oamenii fără credință și răzvrățiți.

Pentru ce o lucrare așa de minunată ? (42-45)

În spatele fiecărei acțiuni a lui Dumnezeu față de Israel se poate vedea credințioșia Lui față de promisiunile Sale. În centrul legământului divin (Geneza 17:7, 12) este marele principiu al familiei: adică, în alegerea lui Avraam, urmașii săi, poporul Israel, erau de asemenea aleșii lui Dumnezeu (43).

Psalmul are o mare importanță pentru Israel. Dovada cea mai evidentă a credințioșiei divine a fost stăpânirea Țării Promise, pecetea supremă a promisiunilor lui Dumnezeu (44). Și aceasta nu din cauza vreunui merit al poporului Israel, ci numai din cauza harului lui Dumnezeu. El a rămas credincios copiilor lui Israel; acum era rândul lor să-I fie credincioși Domnului (45). Ce aștepta Dumnezeu din partea lor era să recunoască, cu fapta și cuvântul, că ei datorau totul numai lui Dumnezeu. Or, exact acest lucru îl așteaptă Dumnezeu și din partea noastră.

Deși circumstanțele vieții noastre, a mântuirii noastre prin Hristos nu oglindesc detaliile vieții evreilor, totuși portretul credințioșiei lui Dumnezeu nu s-a schimbat defel. Psalmul vede că Dumnezeu a îngrijit în istorie de poporul său, chiar dacă uneori au trecut prin necazuri și

au fost gata să fie exterminați. Biserica lui Dumnezeu beneficiază de aceeași grijă, chiar dacă sunt persecuții, sau unii sunt uciși pentru credință. Domnul continuă să lucreze în istorie.

APLICAȚII

Un mod eficient de învățare a istoriei este punerea ei pe note muzicale. Ce exemple de cântări ale istoriei lui Israel cunoști din Sfânta Scriptură ?

.....

Dumnezeu se revelează pe Sine și în istorie. Ce capitole din istoria poporului Israel sunt menționate în acest psalm?

.....

Cum poate fi întoarcerea evreilor în țara lor o mărturie despre Dumnezeu cel viu (105:1-3)?

.....

Care este rolul aducerii aminte în închinarea poporului lui Dumnezeu (105:2-6)?

.....

Ce înseamnă expresia „l-a încercat Cuvântul Domnului”, pentru viața lui Iosif în Egipt (105:19)?

.....

22, Psa 106, 106:24-26, Pedepsele și sfințenia Domnului și istoria lui Israel

Psalmul 106

Psalmul acesta este anonim și se înrudește îndeaproape cu psalmul precedent. Psalmul 105 ne spune cum l-a tratat Dumnezeu pe Israel; Psalmul 106 ne spune cum l-a tratat Israel pe Dumnezeu. Un psalm se ocupă de credințioșia lui Dumnezeu, celălalt de necredințioșia lui Israel. Unul se ocupă de binecuvântările legământului, celălalt de pedepsele prevăzute în legământ. Este un psalm de mărturisire națională.

Ca structură, Psalmul 106 este un psalm-plic, ca și psalmii anteriori (103, 104 și 105), pentru că începe și se termină cu aceleași cuvinte: „Lăudați pe Domnul!”, îndemnându-ne, așadar, să luăm lucrurile de la capăt. Cu acest psalm se încheie cea de a patra carte a Psaltirii printr-o doxologie caracteristică și celorlalte patru cărți de psalmi.

După o scurtă introducere (1-5), partea centrală a psalmului (6-46) conține patru mari secțiuni. Ele au un caracter istoric, dar nu sunt prezentate în ordine cronologică. Scopul principal al psalmistului era să descrie procesul de decădere spirituală a unui popor privilegiat. El a grupat evenimentele în ordinea următoare: ieșirea din Egipt (6-12); călătoria prin pustie (13-23); neascultările săvârșite de două ori când erau aproape de țara Canaanului (24-31) și corupția care a urmat după așezarea în Canaan (32-46). La sfârșit găsim o concluzie (47) și doxologie (încheiere prin laudă, 48).

Introducere (1-5)

În introducere, cuvintele de adorare și rugăciunea de cerere exprimă plăcerea pe care o găsește psalmistul în Dumnezeu, atunci când proclamă lucrările Lui și face voia Lui. El dorește binecuvântările Domnului atât pentru el cât și pentru popor (1-5). Aceste binecuvântări atrag atenția că, de fapt, ceea ce contează este ascultarea de Dumnezeu și că Dumnezeu încă nu s-a dezis de poporul său.

Istoria nerecunoștinței lui Israel (6-46)

Recunoașterea binecuvântărilor divine sunt în contrast puternic cu mărturisirea păcatelor: „Noi am păcătuit ca și părinții noștri, am săvârșit nelegiuire, am făcut rău” (6). Versetul șase deschide seria incursiunilor în istoria „părinților”, precum și identificarea deplină a autorului cu greșelile, dar și cu chemarea înaintașilor săi.

Nerecunoștință la ieșirea din Egipt (7-12)

Psalmistul arată că Dumnezeu a fost credincios în ajutorul său, deși poporul uita mereu de binecuvântări și iarăși se răzvrătea și dovedea necredință. Astfel, imediat după ce Dumnezeu și-a arătat îndurarea în minunile din țara Egiptului (7), nemulțumirea lui Israel a izbucnit la Marea Roșie, unde s-au crezut părăsiți în mâna egiptenilor (vezi Exod 14: 11-12). Dar Dumnezeu nu a încetat să le arate har: continuând să-i izbăvească, El îi chema la credință și laudă (8-12). Credințioșia lui Dumnezeu este contrastată cu lipsa noastră de memorie și cu nerecunoștința omenească.

Necredințioșie în timpul călătoriei prin pustiu (13-23)

Cât de schimbător era poporul Israel în comparație cu îndurarea constantă a lui Dumnezeu! (13). Avem trei exemple de necredințioșie și lipsă de recunoștință: a. s-au dedat la poftite necontrolate (nemulțumiți de mană au poftit carne - v. 14-15), b. au emis pretenții nelegitime la conducere (Core, Datan și Abiram s-au răzvrătit împotriva conducerii spirituale a lui Moise și Aaron-v. 16-18), și c. au arătat lipsa de respect față de Dumnezeu prin necredință și întoarcere la idolatrie (incidentul cu vițelul de aur, lucru care L-a jignit în mod deosebit pe Dumnezeu, pentru că poporul l-a făcut la Horeb, muntele sfânt și pentru că ei au atribuit vițelului de aur toate lucrările mununate ale Domnului- v. 19-22). Mijlocirea lui Moise L-a oprit pe Dumnezeu să-I nimicească (23).

Nerecunoștință și răzvrătire la intrarea în Canaan (24-33)

Această a treia diviziune din partea centrală a psalmului pune alături cele două păcate pe care poporul le-a săvârșit când era în apropierea Țării Promise, la care adaugă incidentul când Moise însuși s-a mâniat și nu a dat slavă lui Dumnezeu, cum trebuia.

Prima răzvrătire s-a întâmplat la Cades-Barnea unde „au nesocotit țara desfătărilor; n-au crezut în cuvântul Domnului” (24).

A doua oară, și-au arătat nerecunoștința câțiva ani mai târziu, când Israel locuia la Sitim lângă Iordan. Acolo „ei s-au alipit de Baal-Peor” și s-au dedat la imoralitate și idolatrie (28). Au încălcat grav obligațiile legământului și acest fapt nu provenea dintr-o rătăcire naivă, nici din căutarea bunăstării lor, ci dintr-o corupție interioară datorată unei boli cu recidive, necredința (29). Iată de ce a izbucnit urgia printre ei, urgie care n-a putut fi oprită decât atunci când Fineas, fiul lui Eleazar, fiul marelui preot Aaron, a rostit o judecată puternică împotriva apostaziei (31).

Păcatul de la Meriba este privit de psalmist ca un punct culminant, fiindcă în acest episod a fost implicat și Moise. Domnul i-a spus să

vorbească stâncii, dar Moise s-a mâniat și a lovit-o (vezi Numeri 20:7-13, chiar se pare că a lovit-o de două ori). Dacă stânca îl întruchipa pe Hristos, stânca mântuirii și apa îl simboliza tot pe Hristos, apa vieții, Moise nu trebuia să lovească – ci doar să vorbească. Isus a fost lovit de păcatele noastre, El nu ne dă mântuirea prin obligație, ci de bună voie. El s-a jertfit pentru noi de bună voie. De aceea, Moise a fost pedepsit rămânând în afara hotarelor țării promise. Astfel neîncrederea și necredința israeliților L-au supărat pe Creatorul lor (32) și l-au iritat pe mijlocitorul lor (33).

Acest pasaj ne readuce aminte că suntem doar oameni cu defecte, și până și Moise cel ascultător și credincios, și blând, a greșit. Așadar, cu atât mai mult vedem că mântuirea este prin har, nu prin fapte, și că trebuie să prețuim jertfa lui Hristos pentru noi.

Necredințioșie în țara promisă (34-46)

Aceste versete descoperă faptul că israeliții nu au nimic popoarele păgâne și corupte din Canaan: „Ci s-au amestecat cu neamurile, și au învățat faptele lor (34-35)”. Ei au rupt legământul cu Domnul și au căzut repede în practici idolatre oribile (36-39). Această atitudine a avut drept consecință dezlănțuirea mâniei aprinse a lui Dumnezeu (40), care „i-a dat în mâinile neamurilor” și i-a lăsat să fie asupriți și umiliți sub puterea acestor vrăjmași, în vremea judecătorilor și apoi a monarhiei. Chiar dacă a trebuit să-i disciplineze, El „și-a adus aminte de legământul Său” și a stârnit mila celor ce i-au luat prinși de război (41-46).

Concluzie: rugăciune (47)

Psalmistul nu-și permite să termine această tristă istorie cu poporul în robie, ci se întoarce spre Domnul în rugăciune. Această rugăciune se bazează pe relația stabilită de Dumnezeu cu poporul Său prin legământ. Cele patru propoziții scurte „Scapă-ne și strânge-ne din mijlocul neamurilor, ca să laudăm Numele Tău cel sfânt, și să ne fălim cu lauda Ta!” apelează la îndurarea statornică a lui Dumnezeu. Toată nădejdea lui Israel este în credințioșia lui Dumnezeu, și la fel, toată temeliea Bisericii este în Mântuirea adusă de Hristos.

Doxologie (48)

„Aleluia! Lăudați pe Domnul!” Așa se încheie cartea a patra a Psalmilor. Și așa se încheie și psalmul acesta destinat să ne facă să privim cu atenție la istorie ca să învățăm cum lucrează Dumnezeu, plin de îndurare și credințioșie. Este ca și cum Duhul Sfânt ne-ar spune: „Recapitulează iar, și iar, până când adevărurile lui solemne devin o parte a sufletului tău”.

APLICAȚII

Istoria poporului Israel este o ilustrare a îndurării lui Dumnezeu față de un popor răzvrătit. Care este scopul disciplinării poporului în economia harului lui Dumnezeu?

.....

Cârtirea israeliților în pustie le-a pricinuit multe neazuri și pierderi. În zilele noastre cum se manifestă cârtirea și ce consecințe atrage după ea ?

.....

Cum ar putea creștinii să-L mânia pe Domnul și să se răzvrătească împotriva Duhului Sfânt (106:32-33)?

.....

Ce consecințe spirituale și fizice aduce răzvrătirea și cum poate fi restaurat păcătosul răzvrătit (106:41-47)?

.....

29, Psa 107, 107:19-22, Continuitatea îndurărilor Domnului și a izbăvirilor lui

Psalmul 107

Cu Psalmul 107 începe ultima din cele cinci cărți ale Psalmilor, numită uneori „Deuteronomul Psaltirii” (prin asemănare cu a cincea carte a lui Moise). Așa cum ultima carte a lui Moise, Deuteronom, se ocupă cu Legea și țară, aceeași temă este abordată în psalmii care alcătuiesc această carte.

Contextul istoric cel mai potrivit în care a apărut acest psalm este întoarcerea evreilor în țara lor după robia babiloniană, căci versetele 2 și 3 se explică cel mai bine dacă se referă la strângerea poporului pentru restabilirea închinării în cel de al doilea Templu: „Așa să zică cei răscumparați de Domnul, pe care i-a izbăvit El din mâna vrăjmașului, și pe care i-a strâns din toate țările: de la răsărit și de la apus, de la miazănoapte și de la mare”.

La fel de bine acest psalm poate fi considerat o meditație asupra istoriei națiunii Israel, în lumina revelației lui Dumnezeu din timpul Exodului. Oricare ar fi sursa istorică a inspirației sale, psalmistul a scos esențialul din experiențele sale și a făcut din ele simboluri cu o aplicație mult mai vastă: adică patru „aspecte ale adevărului”, care revin constant în istoria poporului lui Dumnezeu și în experiențele personale ale copiilor Săi.

Psalmul poate fi împărțit în șase părți: o introducere (1-3); patru imagini complementare ale răscumprării (4-32): fiecare secțiune începe prin descrierea unui pericol din trecut (4-5, 10-12, 17-18, 23-27), din care credincioșii au fost izbăviți prin intervenție divină, ca răspuns la rugăciunea lor (6, 13, 19, 28) și se sfârșește cu îndemnul de a lăuda pe Dumnezeu (8, 15, 21, 31). Încheierea generalizează mărturia și învățătura deja date (33-43).

Bunătatea Răscumprătorului (1-3)

„Lăudați pe Domnul, căci este bun, căci în veac ține îndurarea Lui” (1). El Și-a arătat bunătatea și îndurarea prin lucrarea Sa răscumprătoare, în special când i-a izbăvit din mâna vrăjmașului (2) și i-a strâns din toate țările (3). Expresia „îndurare” (ebr. *hesed*) exprimă foarte bine două idei: credințioșia desăvârșită și dragostea profundă, amândouă arătate de Dumnezeu în cadrul legământului cu poporul Său (vezi Exod 2:24; Deuteronom 7:7-8; Isaia 49:14-16).

Ceea ce așteaptă Domnul din partea noastră este lauda, mulțumirea și închinarea noastră.

Aspectele răscumpărării (4-32)

Aceasta este partea cea mai importantă a psalmului. De patru ori întâlnim această exclamație: „O, de ar lăuda oamenii pe Domnul pentru bunătatea Lui, și pentru minunile Lui față de fiii oamenilor” (8, 15, 21, 31). Cele patru secțiuni ale acestei părți iau în considerare majoritatea durerilor și pericolelor vieții exprimate poetic prin: călătoria lipsită de adăpost (4-9), descrierea depresiei și captivității (10-16), experimentarea unor suferințe și boli vecine cu moartea (17-22) și trecerea prin furtunile puternice și neașteptate ale vieții (23-32).

Răscumpărarea din rătăcirile personale (4-9)

Pasajul vorbește de căutarea omului după părtășie și realizare personală. Oamenii caută o cetate unde să poată locui și să găsească identitate și protecție (4). Dar la Turnul Babel, Dumnezeu a condamnat efortul oamenilor de a-și asigura protecția într-o societate care nu ascultă de El. În plus, individul este incapabil să găsească o satisfacție personală deplină și fiecare suferă, în anumite situații, de foame și sete (5). Pentru cel care strigă către Dumnezeu în strâmtorarea lui și își recunoaște neputința (6), Dumnezeu intervine izbăvinduo-l din necaz și conducându-l la părtășie și împlinire (7-9).

Răscumpărare din depresie și robia păcatului (10-16)

Această suferință este cauzată de răzvrătirea împotriva cuvintelor lui Dumnezeu (11), prin purtarea lor și prin nelegiuirile lor (17). Din cauza păcatelor lor au ajuns în închisoare sau în sclavie (10) și nimeni nu i-a ajutat (12). Dar, când au strigat către Domnul, El i-a izbăvit (13-14), iar ei trebuiau să-și aducă aminte că nici o robie nu este prea puternică pentru Dumnezeu, care sfârâmă și arama și fierul (16).

Răscumpărarea din suferințe și boli care conduc la moarte (17-22)

Răzvrătirea cauzează și boala (17). Evident că boala fizică este luată în considerare, căci aceasta este experiența prin care trec unii; dar trebuie să vedem aici și o referire la boala care duce la moarte și anume păcatul (Rom 6:23), din cauza căruia oamenii ajung „nenorociți și lângă porțile morții” (17-18). În secțiunea aceasta expresia cheie este Cuvântul lui Dumnezeu. Așa cum neascultarea de Cuvântul lui Dumnezeu (11) a adus în viață consecințele păcatului: temporare (10), personale (12) și eterne (18), același Cuvânt este mesagerul și instrumentul izbăvirii (20). Ca răspuns la îndurarea lui Dumnezeu, cei tămăduiți trebuie să spună și altora despre ceea ce a făcut Dumnezeu pentru ei (21-22).

Răscumpărarea din greutățile adversităților vieții (22-32)

În activitățile curente și absolut necesare pentru existență (23) oamenii întâlnesc furtuni foarte puternice, uneori provocate de Dumnezeu (25), dar și oprite tot de Dumnezeu (29). Strigătul celui care este în strâmtorare este suficient pentru ca Dumnezeu să-l elibereze. Noi avem aici atât un psalm despre răscumpărare, cât și un mare psalm despre rugăciune. Ceea ce noi calificăm foarte ușor ca dezastre, de fapt sunt minuni (realizate în mod supranatural) și lucrările Domnului.

Bunătatea statornică a Domnului (33-43)

Ultimele două diviziuni au ca scop să ne aducă la un principiu pe care îl afirmă psalmul: Domnul este în același timp și statornic și plin de dragoste pentru răscumpărării Săi. Psalmistul menționează două categorii de persoane: pe de-o parte cei răi și asupritori (34, 39), care-și primesc pedeapsa dreaptă pentru păcatele lor. Pe de altă parte cei flămânzi (36) și cei lipsiți și nevoiași (41) care sunt binecuvântați, ridicați și înmulțiți de Dumnezeu (38, 41). Acest fel de a lucra al lui Dumnezeu va bucura pe oamenii fără prihană și va condamna pe cei nelegiuți (42), iar pe deasupra la toate, va demonstra marele adevăr despre bunătățile Domnului (43).

Dumnezeu este prea înțelept să facă greșeli, prea iubitor să nu aibă milă, prea puternic să accepte zădărnicierea planurilor Sale pentru copiii Săi. Aceasta ar trebui să ne încurajeze foarte mult. Indiferent cu ce probleme ne confruntăm, să nu uităm niciodată că Dumnezeu lucrează după un plan, un plan dictat de bunătatea și puterea Lui.

APLICAȚII

Care este refrenul care se repetă mereu în acest psalm (107:1076, 13, 19, 28) și ce ne spune el despre Dumnezeu?

.....

Cum răspunde poporul Domnului la dragostea manifestată de Dumnezeu în împlinirea nevoilor credinciosului (8, 15, 21-22, 31-32)?

.....

În ce constă rolul vindecător al Cuvântului lui Dumnezeu (107:20)?
Dați câteva exemple din Vechiul și Noul Testament.

.....
.....
.....

Cum putem arăta înțelepciune, când trecem prin felurite încercări
(107:43. Vezi și Iacov 1:2-6)?

.....
.....
.....